

De Messias in Genesis (Deel 2)

Harm Kieft

In het eerste deel van deze driedelige studie hebben we gezien hoe al in het derde hoofdstuk van het boek Genesis de toon werd gezet t.a.v. de rol van de Messias in het plan van God. Het zou een voortdurende strijd worden tussen het goddelijk Zaad (enkelvoud) en het zaad van de boze. Strijd en overwinning

Dit gegeven zien we door de hele Schrift heen steeds weer terugkeren. Keer op keer probeert satan het goddelijk heilsplan te dwarsbomen en maar al te vaak lijkt hij in zijn opzet te slagen. Maar, wat een geweldige troost dat direct na zijn sluwe aanval in Genesis 3, de uitkomst van de strijd al door de Here in de moederbelofte werd geopenbaard; de kop van de slang zou door het goddelijk Zaad worden vermorzeld. Met die vermorzeling zal de macht van satans zaad (enkelvoud) definitief worden teniet gedaan. Het is niet toevallig dat ook het zaad van de slang hier enkelvoudig wordt aangeduid. We weten immers dat satan uiteindelijk, als de grote 'na-aper' van Gods handelen, zal incarneren in de gedaante van een menselijk individu, een supermens die tegelijkertijd de anti-christus zal blijken te zijn. Deze incarnatie zal het begin van de eindstrijd inluiden, met satans totale ondergang als resultaat (2 Thes. 2:3,4).

Operatie supermens

Het 'operatie supermens' vindt zijn oorsprong al in Genesis 6, waar we satan deze tactiek voor het eerst zien toepassen, dit keer nog niet in een poging tot een directe aanval op de goddelijke Zoon des mensen, maar als een maatregel die Zijn komst onmogelijk moest maken. Als de grote vijand van Degene die goed zaad zaait (zie Matt.13), probeert hij het menselijk ras te vervuilen met zijn onkruidzaad. Hij stuurt 'de zonen Gods' naar de aarde om gemeenschap te hebben met de dochters van het mensengeslacht. In het Oude Testament worden met het begrip 'zonen Gods' altijd engelen bedoeld (zie bijv. Job 1:6, 2:1). In de brief van Judas (vs. 6) zien we de inmenging van deze gevallen engelen in het

menselijk ras als volgt omschreven: "en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden;" Het Griekse woord dat met 'woning' is vertaald, vinden we verder alleen in 2Cor. 5:2, waar het eveneens, zij het in beeldspraak, wordt gebruikt in de zin van een 'hemelse behuizing'. Deze gevallen engelen verlieten dus hun plaats in het hemelse en vervuilden het menselijk ras, om zo de incarnatie van de Messias in het mensengeslacht tegen te houden. Het kon immers niet bestaan dat de Messias, Die volkomen rein moest zijn om zich als volmaakt menselijk offer te kunnen geven, besmet zou zijn met de kleinste fractie satanisch zaad.

Gevangen

Vanwege de ernst van hun daad, worden deze demonen tot op vandaag op een speciale plaats, de 'afgrond' (2 Pet. 2:4), voor het oordeel gevangen gehouden. Op die plaats zijn zij overigens reeds door Christus van Zijn eindoverwinning op de hoogte gebracht, toen Hij naar 'de gevangenis', afdaalde om Zijn opstanding uit de dood te proclameren. "in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt (grondtekst: geproclameerd) heeft aan de geesten (grondtekst: bovennatuurlijke wezens) in de gevangenis, die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden" (1Pe. 3:19,20).

Genadige oplossing

De wezens die uit de gemeenschap tussen engelen en mensen voortkwamen, werden 'Nephilim' (letterlijk vertaald: 'gevallen') genoemd. Het waren reuzen wat postuur betreft en tevens geweldenaren in slechtheid. Deze 'geweldigen uit de voortijd en mannen van naam' (Gen. 6:4) moesten ten koste van alles worden vernietigd om het mensenras van de ondergang te redden en zo Gods heilsplan veilig te stellen. In Gen.6:11,12 lezen we tot drie keer toe dat de aarde verdorven was, waarmee Gods Woord uiting geeft aan de ernst van de situatie. De zuurdesem van het 'verderf' had het hele scheppingsbrood doorzuurd en daarmee zou als een logische gevolg, de 'verderving' (in de grondtekst precies hetzelfde woordgebruik als in vers 11 en 12) van de schepping, een feit moeten worden. De zondvloed was dus de enige, meest logische en meest genadige oplossing. Het alternatief was het vuur geweest, waarvoor de tegenwoordige hemelen en aarde tot het oordeel worden bewaard (2Pe. 3:7) en waaruit geen redding mogelijk is.

Onberispelijk

De enige aardbewoner die zich niet aan de cultus van vermenging met demonische machten had overgegeven, was Noach. Hij was rechtvaardig en onberispelijk. Het is opmerkelijk dat het Hebreeuwse woord dat hier met 'onberispelijk' is vertaald, ook wordt gebruikt voor de fysieke staat waarin offerdieren zich moesten bevinden, om als offerande in Gods ogen welgevallig te kunnen zijn. Hiermee wordt benadrukt dat Noach in moreel opzicht in Gods ogen genade vond, juist omdat hij gewaakt had over de fysieke zuiverheid van zijn geslacht (zie 1Cor. 16:16 t/m 20). Noach had zijn geestelijke tempel in reinheid bewaard, door zich verre te houden van de geestelijke én lichamelijke hoerertij van zijn tijdgenoten (zie 1Cor. 6:17 t/m 19). In deze rechtvaardige en onberispelijke staat is Noach, wiens naam ' vertrooster' of 'rust' betekent, een prachtig type van de Rechtvaardige en Volmaakte, de Messias, onze Heiland, in wie een nieuwe hemel en aarde eens met een volkomen rust vertroost zal worden.

Redding

In de naam van Noach's grootvader zien we de verwachting van Gods ingrijpen al doorklinken. Methusalah betekent: 'Als hij sterft zal hij komen'. Methusalah is precies in het jaar waarin de zondvloed kwam gestorven. Dat is eenvoudig uit te rekenen door de leeftijden in Gen. 5:25,27,28 en 7:6 te combineren. Het was niet de Messias, Die op dat moment Zijn opwachting maakte. God zou in dit stadium van Zijn plan op een andere wijze orde op zaken stellen. De manier waarop Hij te werk ging was echter wel een duidelijke heenwijzing naar de komende Verlosser. Niet alleen de naam 'Noach', getuigde daarvan, ook het voorwerp dat voor de verlossing werd gebruikt wijst op de Christus. De ark was immers een middel 'tot redding' van Noach's huisgezin, zo lezen we in Hebr. 11:7. *"Door het geloof heeft Noach, nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin; en door dat geloof heeft hij de wereld veroordeeld en is hij een erfgenaam geworden der gerechtigheid, die aan het geloof beantwoordt".* De naam Jesjoea (Jehovah is redding) laat geen enkele twijfel bestaan ten aanzien van Christus' bediening. *"Want Hij is het die zijn volk zal redden van hun zonden"* (Matt. 1:21).

Verzoening

Zoals de pek waarmee Noach de ark moest bestrijken, het schip en zijn bewoners beschermden tegen de wateren van het oordeel, zo heeft Zijn verzoenend lijden Zijn kinderen gevrijwaard van de eeuwige straf. Het is opvallend dat het Hebreeuwse woordje, waarmee deze pek wordt beschreven, het enige woord is in het Oude Testament dat met 'verzoening' vertaald kan worden. Ook hierin zien we prachtige typologie.

De tijd van Verzoening was echter nog niet aangebroken. Zelfs het reinigende water van de zondvloed en de vernieuwing van het leven daarna, zouden geen blijvende oplossing geven. Er was nog een lange weg te gaan. Echter, keer op keer zou de Here, als genadig teken van hoop, in Zijn Woord het getuigenis van de komende Messias laten doorklinken.